မာတိကာ

မင်းခေါ်ရာ ခရီးအမှာ ၉
လစ်ဘရယ် နိဒါန်း ၁၃

အပိုင်း (၁)
သမိုင်းဆိုင်ရာဖြစ်ရပ်သမိုင်း

အခန်း (၁)
ခေတ်ကြီးလစ်ဘရယ်ဝါဒကို ဖတ်ရှုခြင်း ၂၅

အခန်း (၂)
မော်ဒန်ခေတ်အစောပိုင်း လစ်ဘရယ်ဝါဒ ၃၇

အခန်း (၃)
လစ်ဘရယ်ဝါဒနှင့် ဥာဏ်အလင်းပွင့်ခေတ် ၅၅

အခန်း (၄)
လစ်ဘရယ်ခေတ် ၇၉

အခန်း (၅)
ဂန္တဝင်လစ်ဘရယ်ဝါဒ ပြန်လည်ထွန်းကားလာခြင်း ၉၉

အပိုင်း (၂)
လစ်ဘရယ်အတွေးအခေါ်ရှင်များနှင့် လစ်ဘရယ်စာသားများ

အခန်း (၆)
အုပ်ချုပ်သူတွေဟာ နိုင်ငံသားတွေရဲ့လွတ်လပ်မှုနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ကို
တာဝန်ယူရမယ် ၁၀၅
ဇျန်ဗိုဒ်ချူရက် (၁၅၃၀-၁၅၉၆)

အခန်း (၇)
လွတ်လပ်မှုဆိုတာ တစ်သီးပုဂ္ဂလလူသားရဲ့
အစွမ်းဆောင်နိုင်ဆုံးသော ပါဝါပဲ ၁၂၀
ဟူဂိုဂရိုးတီးယပ်စ် (၁၅၈၃-၁၆၄၅)

အခန်း (၈)
ဥပဒေဆိုတာ လွတ်လပ်မှုကို ချဲ့ထွင်ဖို့နဲ့ ကာကွယ်ပေးဖို့ပဲဖြစ်တယ် ၁၂၇
ဂျွန်လော့ခ် (၁၆၃၂-၁၇၀၄)

အခန်း (၉)
လစ်ဘရယ်၊ ဖရန်ကလင်နှင့် တသီးပုဂ္ဂလစီးပွားရေး ၁၃၉
ဘင်ဂျမင်ဖရန်ကလင် (၁၇၀၆-၁၇၉၀)

အခန်း (၁၀)
တရားဝင်နိုင်ငံတော်ရဲ့အချုပ်အခြာအာဏာဟာ
လူထုလက်ထဲမှာပဲရှိတယ် ၁၄၅
မှုဇီး

အခန်း (၁၁)
နိုင်ငံသားတွေရဲ့ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ နိုင်ငံတော်က နိုင်ငံသားတွေကို
လုံခြုံတဲ့ လွတ်လပ်မှုပေးအပ်ခြင်းပဲ ၁၅၉
အီမန်နျူရယ်ကန့်

အခန်း (၁၂)
ပညာတတ်ပြီး အမြင်ရှိတဲ့ အစိုးရဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုလိုအပ်ခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုလက်ခံတယ် ၁၆၇
ဟိုဆေးမာရီယာလူဝီမိုရာ (၁၇၉၄-၁၈၅၀)

အခန်း (၁၃)
ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဆိုတာ ခေတ်သစ်ကျွန်စနစ်ပဲ ၁၆၉
အလက်ဆီ ဒီတော့ကဗီး (၁၈၀၅-၁၈၅၉)

အခန်း (၁၄)
ကောင်းမွန်တဲ့လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ရေသောက်မြစ်ဟာ
တစ်သီးပုဂ္ဂလဖြစ်မှုပဲ ၁၇၅
ဂျွန်စတူးဝပ်မီးလ် (၁၈၀၆-၁၈၇၃)

အခန်း (၁၅)
လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့အရွေ့တိုင်းအတွက် ပုဂ္ဂလလူသား တွေဟာ
ခွေးသွားစိပ်အဖြစ် လှုပ်ရှားနေတယ် ၁၈၅
မက်စ်ဝီဘာ (၁၈၆၄-၁၉၂၀)

အခန်း (၁၆)
အကန့်အသတ်မရှိတဲ့အစိုးရဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ ၁၉၁
ဖရက်ဒရစ်ဗွန်ဟေးယက်ခ် (၁၈၉၉-၁၉၉၂)

အခန်း (၁၇)
လူမှုအဆောက်အအုံအတွက် ပထမဆုံးအရာဟာ တရားမျှတမှုပဲ ၂၀၃
ဂျွန်ရောလ် (၁၉၂၁-၂၀၀၂)

အခန်း (၁၈)
အနည်းဆုံးအုပ်ချုပ်တဲ့နိုင်ငံတော် ၂၁၀
ရောဘတ်နိုးဇစ် (၁၉၃၈-၂၀၀၂)